

UDK 339.92
Biblid: 0025-8555, 74(2022)
Vol. LXXIV, br. 2, str. 255–277
DOI: <https://doi.org/10.2298/MEDJP2202255H>

Originalni naučni rad
Primljen: 20. februara 2022.
Odobren: 1. juna 2022.
CC BY-SA 4.0

Koristi razvojne pomoći za države donatorice

Vladimir HUNJAK ŠTULA¹

Apstrakt: Članak je temeljen na doktorskoj disertaciji: “Međunarodna razvojna pomoć kao instrument za postizanje vanjskopolitičkih ciljeva Francuske i Njemačke”. Glavna hipoteza ovog članka jest kako se politika razvojne pomoći koristi kao instrument moći za postizanje vanjskopolitičkih ciljeva te koristi u prvom redu donatorskim zemljama tj. državama-inicijatoricama razvojne pomoći. Članak analizira razvojnu nejednakost u suvremenom globalnom kapitalističkom poretku te utjecaj korporacija i razvojne pomoći na održavanje takvog sustava. Rad je fokusiran na dvije velike europske zemlje: Francusku Republiku i Saveznu Republiku Njemačke, koje su ujedno i politički najmoćnije zemlje članice Europske unije. Promjenom paradigme, iz one u kojoj najveću korist od politika razvojne pomoći imaju slabije razvijene zemlje u paradigmu kako dugoročno najveću korist imaju upravo zemlje koje su inicijatorice istih, članak pokazuje da veće te politički i ekonomski moćnije države koriste politike razvojne pomoći prema slabije razvijenim zemljama, kako bi promovirale vlastiti interes i ostvarile ciljeve svoje vanjske politike.

Ključne riječi: razvojna pomoć, države donatorice, države-inicijatorice, države-recipientice, vanjskopolitički ciljevi, rast, nejednakost, moć, Francuska, Njemačka.

Uvod

Međunarodna razvojna pomoć u suvremenom kontekstu podrazumijeva pomoć kojom razvijene zemlje pomažu nerazvijenima da dosegnu njihov nivo blagostanja i napretka. Međutim, međunarodnu razvojnu pomoć valja proučiti i kao instrument širenja moći, a ne kao plemenitu i altruističku ideju jer je svaki

¹ Doktorski student Fakulteta političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu.

E-mail: vstula@gmail.com ;

Stavovi izneseni u ovom članku izražavaju isključivo autorovo mišljenje, a ne institucije za koju radi.

politički subjekt prije svega podložan vlastitim interesima. Shvaćeno na taj način, države koje iniciraju razvojnu pomoć moraju u tome imati određeni interes te od implementacije pomoći dobivati konkretnu korist. Teza ovog članka je da razvojna pomoć u suvremenom kontekstu nije pomoć nego da služi kao instrument postizanja političkih, ekonomskih i socijalnih ciljeva inicijatora te uostalom očuvanju međunarodne dominacije jačih nad slabijim. Iako nije novost da razvojna pomoć često ne polučuje zacrtane rezultate pa samim time ne pomaže primateljima u onoj mjeri u kojoj je očekivano, novost koju ovaj članak obrađuje jest upravo promjena paradigme iz one u kojoj pomoć služi razvoju slabijih, u paradigmu da je razvojna pomoć instrument postizanja i perpetuiranja dominacije jakih i moćnih država koje su i u prošlosti dominirale međunarodnom scenom. Članak dovodi u korelaciju vanjsku politiku stožernih zemalja osnivačica Europske unije i koristi koje imaju od implementiranja politika razvojne pomoći kako bi dokazao da davanje razvojne pomoći slabije razvijenim zemljama koristi prije svega onima koji tu pomoć iniciraju. Razvojna pomoć time postaje instrument postizanja i održavanja moći u međunarodnim odnosima. Istraživanja o koristima koje starije zemlje članice Europske unije tj. inicijalni zagovaratelji politika razvojne pomoći u kontekstu europskih strukturnih i investicijskih fondova imaju od njihove implementacije u slabije razvijene zemlje Europske unije su nepopularna i gotovo tabu. Umjesto istraživanja, oblikuje se politički diskurs o altruizmu koji više koristi državam-primateljicama nego državam-inicijatoricama. Iz realističke percepcije, interes je ključan faktor međudržavnog djelovanja pa stoga valja istražiti koristi koje imaju starije, veće i moćnije države Europske unije implementacijom politika razvojne pomoći u novopridošle države ili države kandidatkinje koje su manje, siromašnije i politički slabije. Članak pokazuje kako velike stožerne države EU nisu odustale od namjere da povećaju svoju moć, što je uostalom imanentno svim državama, već su sofisticirale sredstva za postizanje dominacije nad novopridošlim državama EU

Paradoks gospodarskog rasta

Kako bi se pokazalo na koji način države donatorice razvojne pomoći koriste istu za ostvarivanje svojih vanjskopolitičkih ciljeva, ključno je ukazati na koristi koje te zemlje imaju od njihove implementacije. Prije svega valja proučiti ekonomske posljedice politika razvojne pomoći za države koje pomoć doniraju tj. za države-inicijatorice razvojne pomoći. Ekonomski odnos odnosno trgovinska bilanca između država-inicijatorica i država primateljica tj. država-recipientica te implikacije dobiti za donatore i recipijente međunarodne razvojne pomoći predmet su znanstvenih rasprava još od 1920.-ih. Keynes-Ohlinova rasprava o učinku prijenosa dohotka na

uvjete trgovanja po prvi puta problematizira dugoročne učinke pomoći i donacija (Keynes, 1949). Za razliku od Ohlina, Keynes je tvrdio da je Weimarska Njemačka nakon Prvog svjetskog rata i hiperinflacije u stanju prikupiti novac potreban za otplatu reparacije, međutim ga nije u stanju prenijeti pobjednicima jer je postojao nepremostiv problem prijenosa tj. transakcija prikupljenog kapitala pa stoga postoji mogućnost da zemlja završi u suficitu proračuna nakon otplate dugova. Kasnija istraživanja, poglavito Jagdish Bhagwatia i Harry G. Johnsona, upozoravaju na opasnost od usporavanja ekonomije za zemlje rastućeg gospodarstva. Paradoks se sastoji u tome da bi gospodarski rast mogao dovesti zemlju do situacije u kojoj bi se dugoročno našla u lošijoj ekonomskoj poziciji nego prije rasta. Ukoliko se rast gospodarstva uvelike temelji na izvozu, što je slučaj brzorastućih industrijaliziranih zemalja, velika ponuda proizvoda na inozemnom tržištu dovodi do pada njihove cijene i potražnje tj. pada uvjeta razmjene. U određenim okolnostima pad uvjeta razmjene može biti toliko velik da nadmašuje dobit od rasta što uzrokuje pogoršanje stanja gospodarstva u zemlji u većoj mjeri nego prije rasta. Istraživanja Paula Samuelsona dodatno obrazlažu ovaj fenomen u kojem industrijski rast nastaje u zemlji kada njezin trgovinski partner slijedi politiku izvoza zemlje izvoznice kako bi nakon određenog vremena izmijenio uvjete razmjene. Prema tome, nagli gospodarski rast koji je često uzrokovan ulaganjem razvojne pomoći u trenutno tržišno potrebite industrije države-recipientice, dugoročno može dovesti do lošije pozicije iste zemlje u odnosu na ranije.

Na negativne posljedice donatorske pomoći upozoravao je i rusko-američki ekonomist Vasilij Leontijev, dobitnik Nobelove nagrade za model ulaznih i izlaznih međuindustrijskih odnosa gospodarstva tj. input-output analizu. Prema Leontijevoj teoriji proizvodnja jednog industrijskog sektora postaje ulaz u drugi industrijski sektor. Drugim riječima svaki sektor ovisan je o svakom drugom sektoru, i kao potrošač rezultata drugih sektora i kao dobavljač ulaganja i potražnje. Leontijev je konstatirao da strana pomoć odnosno međunarodna razvojna pomoć može obogaćivati donatore i dugoročno smanjivati gospodarski potencijal države-recipientice (Martínez-Zarzoso, Nowak-Lehmann i Klasen, 2010: 202). Riječima Bhagwatija, državi koja prima pomoć može dugoročno biti gore nego da je nije primala (Bhagwati, 1958: 201-205; Johnson, 1955: 95-112). Od rasprava vezanih uz paradoks transfera u novije vrijeme valja spomenuti studiju Slobodana Đajića, Sajala Lahirija i Pascalisa Raimondosa koji su proučavali implikacije privremene razvojne pomoći (Đajić, Lahiri i Raimondos, 2004: 151-161). Studija se temeljila na zemljama lošijeg standarda koje se oslanjaju na međunarodnu pomoć kako bi rješavale domaće socijalne probleme. Međutim, studija razmatra i benefite države-inicijatorice pomoći odnosno utjecaj potpore na izvoz donatora. Iako neto koristi od prijenosa pomoći kroz određeni period variraju i za donatora i za primatelja,

ostaje pitanje u kojoj mjeri ista neto korist u datom trenutku znači za obje strane. Autori navode kako pod pretpostavkom ekonomske i političke stabilnosti u državi-recipientici razvojna pomoć u prvobitnom razdoblju može pridonijeti privremenom i kratkoročnom poboljšavanju uvjeta. Međutim, u takvom okruženju potpore dolazi do efekata stvaranja navike u državi-recipientici. Na taj način razvojna pomoć u prvom razdoblju može poslužiti kasnijem preusmjeravanju povlastica u korist donatora. Naime, izvoz roba, usluga i kapitala države-inicijatorice u državu-recipienticu razvojne pomoći ključan je moment početka ostvarivanja benefita (Ibid.). Autori spominju da se ulaganje u razvojnu pomoć donatora isplati jer je dugoročan učinak uvjeta trgovine sa zemljama-recipienticama dovoljno profitabilan da zasjenjuje svoj gubitak u prvom razdoblju. Prema tome, međunarodna razvojna pomoć poboljšava izvoz donatora. Na taj način zemlja-inicijatorica može se dugoročno okoristiti povećanjem prihoda i širenjem sfere ekonomskog utjecaja u međunarodnoj trgovini.

Zanimljivo je za primijetiti kako autori navode deficit istraživanja učinka međunarodne razvojne pomoći na izvozne razine zemalja donatora. Od nedavnih radova interes država-inicijatorica razvojne pomoći iz perspektive više donatora analizirali su Nilsson, Lloyd, McGillivray, Morrissey i Osei, Wagner i Juhasz Silva (Martínez-Zarzoso, Nowak-Lehmann i Klasen, 2010: 202). Ključan moment dokazivanja interesa koje države-inicijatorice ostvaruju od implementacije međunarodne razvojne pomoći jest upravo odnos između razvojne pomoći i izvoza donatora. Prema tome, valja dokazati kako donator ostvaruje ekonomsku korist od iniciranja razvojne pomoći kroz veći izvoz svojih roba i usluga u države-recipientice. Gospodarski faktor izvoza proizvoda motor je razvoja države-inicijatorice te perpetuirati njenu ekonomsku poziciju spram država-recipientica i omogućuje daljnju implementaciju programa razvojne pomoći. To vodi do pitanja konkurencije između država-inicijatorica razvojne pomoći što također istražuju navedeni autori (Ibid.). Sagledano iz ove perspektive, razvojna pomoć postaje natjecanje u donacijama kako bi se osvojilo tržište države-recipientice. Iz toga je vidljivo kako nema velike razlike između kapitalističkog liberalnog koncepta konkurencije na tržištu i konkurencije u doniranju razvojne pomoći kako bi se ostvarila dominantna tržišna pozicija. Zapravo, nije riječ o podržavanju slobodne i „zdrave“ konkurencije, već stvaranju uvjeta na globalnom tržištu kako ona ne bi bila slobodna nego unaprijed određena platežnom moći i nužnosti korištenja sukladno programima pomoći.

Nastavno na započetu argumentaciju o pozitivnim učincima razvojne pomoći na izvoz država-inicijatorica, u svom radu „Ekonomske izvozne benefite donatora od razvojne pomoći“ Inmaculada Martínez-Zarzoso, Felicitas Nowak-Lehmann i Stephan Klasen navode da za svaki dolar potrošene bilateralne razvojne pomoći povećanje izvoza države-inicijatorice iznosi 2,15 dolara (Martínez-Zarzoso, Nowak-

Lehmann i Klasen, 2010: 202). Naravno da iznos profita od izvoza koji je vezan uz doniranu razvojnu pomoć oscilira tijekom vremena, međutim bilanca je uvijek pozitivna. Države-inicijatorice razvojne pomoći profitiraju u smislu izvoza prema državama kojima daju pomoć bilo kroz programe multilateralne ili bilateralne pomoći te postoji direktna poveznica između ostvarenog profita države donatora i države koja prima njezinu razvojnu pomoć. Prema tome, države-inicijatorice nalaze se u povlaštenom položaju u kojem nemaju ništa za izgubiti. Štoviše, ukoliko će slijediti preporuke Milenijskih razvojnih ciljeva Ujedinjenih naroda te trošiti otprilike 0,07 posto svog BDP-a godišnje na razvojnu pomoć, ostvarit će povećanje razine izvoza te poboljšati ekonomske uvjete država-recipientica (Ibid.). Međutim, poboljšanje ekonomskih uvjeta država-recipientica nije besplatno, već generira daljnji profit država-inicijatorica izvozom roba i usluga u zemlje primateljice pomoći. Bez te realističke kalkulacije povećanja vlastitog ekonomskog interesa, teško da bi razine međunarodne razvojne pomoći rasle. Ovdje valja zaključiti kako je iniciranje razvojne pomoći u svakom slučaju u interesu donatora, ali nije nužno u dugoročnom interesu recipienta jer dok država-inicijatorica širi područje djelovanja i kalkulira izvozni profit, država-recipientica grca u problemima te je prisiljena istu pomoć perpetuirano i kontinuirano uzimati.

Međunarodne korporacije: subjekti moći

Profit kompanija država-inicijatorica raste s obzirom na navedeno povećanje izvoza posredovanog ulaganjima u razvojnu pomoć. Razlog tome moguće je uočiti u upravljanju pripremom i provedbom programa razvojne pomoći koje je redovito u rukama država-inicijatorica. Naime, države-inicijatorice propisuju uvjete prihvatljivosti i kriterije odabira projekta potpore te na taj način u potpunosti kontroliraju proces. Samim time, kompanije i stručnjaci država-inicijatorica preuzimaju provedbu programa. Na taj način razvojna pomoć zapravo koristi poslovnim prilikama poduzećima iz država-recipientica koja naplaćuju svoju robu i usluge. Tu dolazi do problema implementacije programa zbog, namjernog ili nenamjernog, nerazumijevanja društvenog, socijalnog i ekonomskog konteksta države-recipientice. Drugim riječima, razvojne politike koje funkcioniraju u državama-inicijatoricama preslikavaju se na države-recipientice što može imati dugoročne negativne posljedice za dotične zemlje. Kontrola procesa i prioriteta ulaganja trebali bi biti odluka države-recipientice. Nažalost, unaprijed propisanim pravilima od strane donatora politike razvojne pomoći, uložena sredstava ne rezultiraju očekivanim ostvarivanjem ciljeva. Time ostaje upitna svrha razvojne

pomoći, ali ne i agenda država-inicijatorica s obzirom na minimalan rizik i povećanje vlastitog profita.

Profit kompanija država-inicijatorica pokazuje se u iznosu koji se troši na kupovinu roba i usluga nužnih za provedbu projekata donirane razvojne pomoći. Time donirana sredstva zapravo vraćaju u države-inicijatorice kroz kompanije koje provode radove i usluge u državama-recipienticama. Kada je riječ o velikim infrastrukturnim radovima, uvjeti prihvatljivosti podugovorenih gospodarskih subjekata često nadmašuju kapacitete poduzeća država-recipientica pa kompanije razvijenih država-inicijatorica pobjeđuju na natječajima za izvođenje radova i pružanje roba i usluga. Takvi skupi i veliki projekti malo pomažu u sustavnom rješavanju potreba nerazvijenih zemalja te često ostaju spomenik propalim politikama. No takvi veliki projekti ostvaruju značajan profit za kompanije koje izvode radove što možda ne bi mogle u uvjetima svoje matične zemlje ili barem ne za toliki profit. Posrijedi je svojevrsno pranje novca jer se dobar dio uložene pomoći vraća poduzećima država-inicijatorica, a ne ostaje u državi koja je pomoć primila. Dapače, prema podacima Eurodada, europske mreže nevladinih udruga za dug, razvoj i redukciju siromaštva, mnoge države koje doniraju pomoć formalno obavezuju zemlje-recipientice ugovorom da prilikom implementacije programa razvojne pomoći koriste usluge njihovih kompanija. Uz to, dvije trećine doniranih sredstava razvojne pomoći ponovno završava u poduzećima država-inicijatorica zbog propisanih uvjeta nabave ili nemogućnosti lokalnih tvrtki da konkuriraju cijenom ili uslugom (European Network on Debt and Development, 2022).

Ovi podaci i uvjeti upućuju na veliki interes donatorskih zemalja za investiranje u politike razvojne pomoći i objašnjavaju njihov porast. Oslanjanjem na izvođače radova iz država-inicijatorica povećavaju se troškovi razvojnih projekata. Međutim, s obzirom na upitnu dugoročnu održivost započetih inicijativa, ekonomski razvoj za države-recipientice izostaje. Za sustavnu ekonomsku korist važno je stimulirati lokalno gospodarstvo i stanovništvo, a ne ulagati u projekte koje će i onako raditi strane kompanije. Ponovno, za primjere i dokaze navedenih slučajeva nije potrebno ići u zemlje tzv. „Trećeg svijeta“ nego poručiti regionalne primjere kao što su izgradnja autocesta ili provedba velikih infrastrukturnih projekata koje provode i nadgledaju strane multinacionalne korporacije. Lokalne tvrtke svakako bolje poznaju situaciju na terenu te su već prilagođene domaćim uvjetima. No lokalna poduzeća prisiljena su propadati pred naletom udaljenih transnacionalnih kompanija koja strateški otvaraju urede u ključnim lobističkim središtima poput Washingtona ili Bruxellesa. S obzirom da se Grupa Svjetska banka i ostale velike razvojne banke u pristupu procesa davanja financijske pomoći i kredita sustavno odlučuju za modele međunarodnih natječaja, šanse da iste multinacionalne kompanije dobivaju natječaje za provođenje projekata su gotovo apsolutne. Eurodad navodi kako se

polovica ugovorne vrijednosti projekata koje je Grupa Svjetska banka financirala u posljednjem desetljeću odnosila na tvrtke iz desetak država-inicijatorica međunarodne razvojne pomoći, redovito najrazvijenijih zemalja svijeta. S druge strane manje od četvrtine vrijednosti ugovora koje je financirala Grupa Svjetska banka otišlo je lokalnim tvrtkama zemalja koje su primile pomoć (Ibid.). Paradoks suvremenog koncepta razvojne pomoći sastoji se upravo u tome da ovakve institucije daju pomoć kako bi je države-recipientice investirale u kompanije donatorskih zemalja. Time se proračunski državni novac investiran u razvojnu pomoć zapravo daje vlasnicima kompanija država-inicijatorica razvojne pomoći koje izvode radove i pružaju usluge provede projekata. Na taj način uspostavljen je sustav dopustive korupcije odnosno „pranja državnog novca“ i to bez značajne kontrole te legalne mogućnosti da se takav proces zaustavi jer kompanije izvode radove izvan države-inicijatorice. Marksistički rečeno, situacija je bezizlazna jer lokalne kompanije nemaju prilike proširiti svoj posao i zaraditi sredstava za daljnji obrt kapitala, dok se transnacionalne kompanije i dalje bogate. Iako uspješnost provedbe uvelike varira od projekta do projekta te zavisi o operativnim problemima neefikasnosti, administracije i lokalnih financijskih prepreka, nije za očekivati da bi domaće kompanije toliko lošije odradile posao u vlastitoj zemlji i u poznatim uvjetima, nego strane firme koje dovode svoju radnu snagu i koncepte poslovanja. Ovakva situacija uvelike zamagljuje izračun preciznih podataka o realno uloženoj razvojnoj pomoći. Iako se iznos razvojne pomoći sustavno povećava, teško je odrediti koliki dio novca zapravo ulazi u gospodarstva država-recipientica te u kojoj mjeri uložena financijska sredstva pomažu razvoju dotičnih država, a koliko održavaju i povećavaju profite kompanija država-inicijatorica.

Iako je međusobna razmjena dobara često percipirana kao obostrana korist od koje uzajamno profitiraju svi uključeni subjekti, navedena istraživanja pokazuju da to nije tako. U kontekstu međunarodne razvojne pomoći i sukladno tome trgovinskoj razmjeni između država-inicijatorica i država-recipientica, za zaključiti je da razvojna pomoć koristi donatorima u podizanju trgovinskog profita dok u manjoj mjeri koristi zemljama u razvoju za koje je osmišljena. Za shvaćanje ovog kritičkog koncepta razvojne pomoći i posljedične trgovinske bilance koja iz nje proizlazi, nužno je okrenuti paradigmu shvaćanja pomoći ne kao pomoći već kao realističkog koncepta postizanja interesa. Na propitkivanje razvojne pomoći upućuju autori Philipp Hühne, Birgit Meyer i Peter Nunnenkamp (Hühne, Meyer i Nunnenkamp, 2014: 1275-1288). Autori obrazlažu kako je pravo pitanje shvaćanja međunarodne interakcije postavila britanska politička ekonomistica Susan Strange: *“Cui bono?”* odnosno tko ima koristi (Tooze i Strange, 2000). Analiza pitanja koristi otvara mogućnost uvida u suvremeniju i složeniju strukturu shvaćanja međunarodnih odnosa, a da se pritom ne izlazi iz okvira realističke teorije osnovnog

postulata postizanja moći zbog vlastite sigurnosti. Gotovo možemo reći da je iz Hobbessianskog poimanja čovjekove prirode početni stav analize svakog odnosa postojanje koristi. Što se tiče analize koristi međunarodne razvojne pomoći, problem ne bi bio da postoji uzajamna i podjednaka korist, kao što nalaže Hobbesov društveni ugovor. Problem također ne bi bio da se razvojna pomoć distribuira na korist siromašnih od strane bogatih te ravnomjerno raspoređuje prema globalnim potrebama. Problem je upravo u tome da razvojna pomoć služi kao sredstvo postizanja ciljeva bogatih i moćnih država-inicijatorica, a ne kao poticaj siromašnim zemljama da se razviju. Razlog tome leži u kapitalistički postavljenom međunarodnom okruženju u kojem su svi u stanju kapitalističkog rata protiv svih sa saznanjem o latentnoj opasnosti ekonomske degradacije što rezultira propašću u svim drugim segmentima. Očite odnose moći u međunarodnim odnosima gdje su svi aspekti moći od vojne do ekonomske i političke u međusobnoj interakciji i ne idu jedni bez drugih valja interdisciplinarno i eklektički proučavati, a ne selektivno istraživati.

Kolonijalistički tradicionalni koncept razmjene pomoći za trgovinska prava osnovni je moment širenja moći, a ne pomoći. Hühne, Meyerova i Nunnenkamp navode kako je koncept razvojne potpore s ciljem povećanja trgovinskih stopa reinicirala Svjetska trgovinska organizacija kako bi spriječila pad izvoza u zemlje u razvoju. Naime, ukoliko zemlje u razvoju imaju ograničenja u ponudi i kapacitetima koji ih sprečavaju da trguju više, profit od liberalizacije trgovine imat će ograničen učinak (Hühne, Meyer i Nunnenkamp, 2014: 1275-1288). Kao što je bilo argumentirano u prvom poglavlju, ulaganjima u transportnu infrastrukturu, industriju i ostale tržišno atraktivne grane gospodarstva zemlje u razvoju sprečava se efekt otežanog poslovanja, izvoza i uvoza te se umanjuju operativni troškovi. Iako načelno smanjenjem troškova trgovine putem poboljšanja infrastrukture država-recipientica rapidno povećava svoj izvoz, smanjeni troškovi trgovine olakšavaju i državama-inicijatoricama da više izvoze u zemlju primateljicu pomoći. Fokusiranjem razvojne pomoći na navedene grane gospodarstva omogućava državi-recipientici da poveća svoju trgovinsku razmjenu sa državama-inicijatoricama koje plasiraju svoje sofisticirane proizvode i kapitalne investicije, a sirovine i vlasništvo nad resursima dobivaju povoljno. Prema tome, nije riječ o altruističkom pomaganju razvoja, već o dobro proračunatoj bilanci ostvarivanja profita. Države-recipientice pomoći često nisu u stanju odbiti navedene pomoći i ulaganja zbog potencijalne prilike povećanja vlastitog standarda koji u ovakvom međunarodnom ekonomskom okruženju nije drugačije ni ostvariv. Međutim, strani kapital dugoročno dovodi do sustavnog gašenja gospodarstva države-recipientice, ostavljajući samo rijetke grane koje su potrebne transnacionalnim kompanijama država-inicijatorica pomoći rezultirajući ekonomskom degradacijom i efektima kao što je ranije navedena

„nizozemska bolest“ zemlje primateljice pomoći (Rodrik i Rosenzweig: 2010: 4450-4451). Pribrojivši tome da su najznačajnije svjetske valute, odnosno valute u kojima se ostvaruje međunarodna trgovina pa ih se drže stabilnima, euro i dolar u velikoj mjeri aprecirane u odnosu na valute država-recipientica, dolazimo do računice kako država u razvoju mora izdvojiti značajno više sredstava u trgovinskoj bilanci sa razvijenim zemljama što otežava njen gospodarski razvoj i pomak ekonomskih uvjeta. Međutim, osim profitabilne trgovinske bilance, valja sagledati i druge koncepte kojima države-inicijatorice razvojne pomoći postižu utjecaj u državi-recipientici poput brandinga njihovih proizvoda i stvaranja navika te pogotovo pozitivne percepcije stanovništva spram država donatorica pomoći. Takva koncepcija podrazumijeva konstruktivistički pristup razumijevanju razvojne pomoći. Istraživanje Hühne, Meyerove i Nunnenkampa nalaže da razvojna pomoć malo pomaže najsiromašnijim zemljama jer se i dalje potiču ulaganja u infrastrukturu i proizvodnju koja više koristi državama-inicijatoricama razvojne pomoći (Hühne, Meyer i Nunnenkamp, 2014: 1275-1288).

Razvojna nejednakost

U suvremenom kapitalističkom svijetu financijska moć igra veoma važnu ulogu u međunarodnim odnosima. S obzirom na povezanost globalnih ekonomskih tokova i međuovisnost zemalja jedne o drugoj po pitanju izvoza, uvoza, kreditiranja i ostalih gospodarskih aktivnosti, ključno je uvidjeti utjecaj ekonomije na političku situaciju na globalnom, regionalnom i nacionalnom planu. Dapače, valja povezati na koji način politički entiteti imaju koristi od politika koje promiču odnosno od ekonomskih posljedica koji se promicanjem istih politika ostvaruju. Na taj način otvara se dimenzija koja razvojnu pomoć dovodi u korelaciju sa političkom dominacijom. Međutim, suvremeno shvaćanje međunarodnih odnosa i liberalne demokracije kao dominantne globalne ideologije te tržišnog kapitalizma kao dominantnog oblika gospodarskog uređenja država, ne ostavlja dovoljno prostora za shvaćanje razvojne pomoći kao sredstva postizanja vanjskopolitičkih ciljeva. Za shvaćanje međunarodne razvojne pomoći kao instrumenta moći nužno je upotrijebiti drugačiju paradigmu. Tezu stoga valja nastojati obraniti iz marksističke pozicije koja ekonomsku politiku dovodi u korelaciju sa financijskom eksploatacijom i kontrolom tržišta (Marx, 2018; McLellan, 2000; Sitton 2017).

Iako je u globalnom nadmetanju sa zapadnim kapitalističkim zemljama teško ne primijetiti činjenicu da su socijalističke države istočne Europe 1990-ih doživjele raspad i degradaciju političkog i gospodarskog sistema, marksizam i socijalizam danas

doživljavaju renesansu kao ideologije koje zapravo jedine mogu adekvatno odgovoriti na ekonomske probleme, nejednakost raspodjele bogatstva, siromaštvo te ostale probleme vidljive u gospodarskim krizama liberalnog kapitalističkog sistema. Kao što Jović navodi, marksizam je alternativa novih generacija u svijetu gdje se 1989. proglasilo da nema alternative (Jović, 2018: 7-15). Problemi suvremenih država najviše se očituju u teškim ekonomskim krizama i nemogućnošću održavanja gospodarstva stabilnim. Na taj način tržište „divlja“ te u kratkim vremenskim intervalima cijene roba, usluga i radova vrtoglavo rastu ili padaju čega smo svjedoci i u Jugoistočnoj Europi. Takva nezdrava atmosfera ne omogućava bilo kakve suvisle i dugoročne politike te njihovu primjenu što se reflektira na stanovništvo i njegove najugroženije odnosno najsiromašnije skupine. Već je Nikolaj Kondratiev, jedan od najznačajnijih sovjetskih, ali i globalnih ekonomista, zagovornik Nove ekonomske politike (NEP) Sovjetskog saveza 1920.-ih godina prošlog stoljeća, uspostavio teoriju da kapitalistički ekonomski sistem prije nego što se urušava odnosno prije krize ili depresije bilježi uzlet od pedesetak godina u kojima značajno prosperira i neumjereno raste (Loučã, 1999: 169-205). Međutim, takav ekonomski bum nije dugoročno održiv te se neplanski sistem urušava nakon decenija uzleta. Takvi ciklusi poznati su kao “Kondratijevi valovi” (Ibid.). Neminovno je da nakon njih slijedi ekonomska kriza i depresija te je za prosperitet stanovništva nužno intervenirati i planski osmisliti održivi sustav. Dokazi nužnosti državne intervencije očituju se i u nedavnoj globalnoj krizi iz 2007. godine. Činjenica je da bez državne potpore i značajnih sredstava uloženi u ključne kompanije, čitava gospodarstva zapadnih država, prvenstveno SAD-a, ne bi uspjela preživjeti ekonomske krize što bi posljedično rezultiralo potpunim kolapsom gospodarstva. Prema tome, marksističko shvaćanje politike valja prenijeti na razinu međunarodnih odnosa. Ukoliko međudržavnu interakciju shvatimo iz marksističke paradigme međunarodnih odnosa, marksizam postaje i ostaje odgovor na kapitalističku nejednakost u svijetu. Bogate države u vlasništvu su krupnih kapitalista koji svoju moć nastoje proširiti izvan granica svoje zemlje multinacionalnim i transnacionalnim kompanijama odnosno neograničenim širenjem nepravedno stečenog kapitala. Ključan moment marksizma je borba klasa odnosno težnja za dominacijom i iskorištavanjem potlačenih od strane kapitalističkih elita koje generacijama akumuliraju bogatstvo (Jović, 2018: 21). Iz te paradigme valja shvaćati i suvremenu liberalnu kapitalističku državu, kao historijski oblik dominacije eksploatatora.

Unija nejednakosti

Unatoč činjenici da je zbližavanje i ujedinjavanje zemalja Europe ideja koja se stoljećima spominje kao nužnost opstanka čitavog europskog kontinenta te

ostvarenje ideala zajedništva i jednakosti svih njenih nacija, ostaje otvoreno pitanje je li Europska unija kakvu poznamo pravi put ka navedenom cilju. Iako je Europska unija projekt odnosno zajednica država *sui generis*, njome i dalje vladaju države. U realističkom shvaćanju međunarodnih odnosa, isto implicira kako će moćnije države usmjeravati zajedničku politiku prema vlastitim interesima, a s obzirom na marksističko shvaćanje države kao društvenog historijskog konstrukta vladajuće klase, Europska unija također se nameće kao konstrukt elita moćnih država s ciljem dominacije i eksploatacije odnosno svojevrsan imperij moćnika. Marksistička kritika liberalne ideje slobode tržišta kritizira brisanje granica koje se ne brišu sa svrhom da se ujedine svi stanovnici Europe ili svijeta te zajednički stvaraju bolju budućnost, nego da se vlast postojećih struktura elita i vlastodržaca još više proširi, produbi i potvrdi. Zakoni koji se uvode postoje upravo s ciljem održavanja vladajuće klase na vlasti, a ne zbog dobrobiti svih građana. Prema tome, marksizam apsolutno jest za internacionalu, dapače internacionala pod geslom „proleteru svih zemalja ujedinite se“ jest marksistička misao vodilja i zadnja rečenica Komunističkog manifesta (Marx i Engels, 1998). No marksizam se bori protiv brisanja granica u liberalnom kontekstu gdje je sloboda tržišta izjednačena sa slobodom misli. Sve dok postoji iluzija ravnopravnosti između građana čije se privatno vlasništvo i generacijama akumulirana moć izjednačuje u pravima s dohodovno najnižim slojevima društva kojih je realno najviše, a posjeduju najmanju moć, nema istinske slobode. Takav koncept nije liberalna demokracija u kojoj svi imaju pravo birati i biti birani, već je imperija, odnosno najviši stadij kapitalizma. Samim time, nameće se zaključak kako se ciljevi nisu promijenili od kolonijalnih vremena pa čak ni od ranije povijesti. Promijenila su se sredstva. Kapitalistički motiv za borbu za svijet bez granica nije kolektivna dobrobit i ravnomjerno raspoređen dohodak, nego uklanjanje prepreka za daljnje povezivanje i stvaranje dominantnog položaja vlasnika kapitala na novom tržištu čime će se omogućiti daljnje izrabljivanje siromašnijih s ciljem dodatnog povećanja utjecaja i moći inicijatora.

Kako je Jović naveo, primjer stvaranja takvog tržišta odnosno bolje rečeno takvog odnosa dominantnih i podređenih jest Europsko zajedničko tržište (Jović, 2018: 21). Kapitalizam podrazumijeva nužnost konstantnog širenja. S obzirom da višak vrijednosti proizvodnje zbog koncepta privatnog vlasništva pripada vlasniku, a ne njegovom stvaratelju odnosno radniku, neminovno je da će se akumulacija viška vrijednosti u rukama vlasnika povećavati s međunarodnim širenjem kapitala. Obrnuto proporcionalno, plaće radnika se u odnosu na prihode vlasnika enormno smanjuju. Dokazi takvih diskrepancija u prihodima doista su svugdje aktualni i vidljivi. Nadnica radnika u proizvodnji u jugoistočnoj Aziji, Latinskoj Americi ili jugoistočnoj Europi iznosi svega par dolara dok se cifre prihoda kompanija za koje isti radnici rade bilježe u milijardama, a neto dobiti vlasnika u milijunima. Prema tome, vlasnici poduzeća

pritišću države na ukidanje poreza, na ukidanje državnih davanja ili barijera u bilo kojem smislu kako bi se u konkurenciji sa ostalima mogli što bolje pozicionirati i biti u prednosti. S obzirom da se javne politike financiraju iz poreza i ostalih participacija koje su apsolutno nužne za funkcioniranje svake države, evidentno je da nije moguće održati sistem koji nema izvora prihoda. U tom momentu dolazi do dominacije odnosno obrata posjedovanja moći. Država bi trebala imati najveću moć kako bi bila u stanju održati sustav operativnim. U funkcionalnom sustavu, gospodarski i politički subjekti imaju mogućnost rasta i participacije. Međutim, ovisnošću države o krupnom kapitalu, država gubi svoju osnovnu ulogu te postaje instrument utjecaja elite koja je u posjedu vitalnih grana gospodarske održivosti. Vlasnici krupnog transnacionalnog kapitala lobiraju i vrše pritisak na državu kako bi smanjivala poreze da bi oni imali veće mogućnosti za daljnje širenje svog kapitala i eksploataciju. Jović argumentira da vlasnici krupnog kapitala promoviraju da državni službenici i svi uključeni u javnu službu „parazitiraju“ na njihovom radu jer ništa ne proizvode (Jović, 2018: 21).

Međutim, takva interpretacija služi kao odlična propaganda koja vodi minimaliziraju države te neminovnoj vlasti krupnog kapitala. U takvom sistemu nema općih izbora ni osnovnih neotuđivih prava svih građana jer su državni elementi zadušeni za održavanje političkog poretka lišeni prihoda odnosno moći i autoriteta, što neodoljivo podsjeća na primitivne despocije. U tom kontekstu internacionalizacija i povezivanje Europskim zajedničkim tržištem i Europskom unijom nisu uspjesi slobode nego slabost države da spriječi interese krupnog kapitala. Razlike se na taj način nisu samo povećale unutar država, nego i izvan njih odnosno prebačene su s nacionalnog na supranacionalni europski teren. Stoga marksizam ne priznaje međunarodno ujedinjavanje u kojem se očituje slabost države da spriječi krupni kapital u njegovom daljnjem koloniziranju. S obzirom da su mnoge kompanije bogatije od samih država, država postaje instrument širenja moći ukoliko nema autoriteta i snage oduprijeti se partikularnim interesima kapitalističkih trustova. Dapače, u liberalnom kapitalizmu država se nije uopće u stanju osloboditi od utjecaja vladajuće bogate klase koja generacijama akumulira kapital, a time i moć, na račun većine stanovništva. Marksistička teorija međunarodnih odnosa temelj je za raspravu o Europskoj uniji kao imperiju vladajuće klase moćnih država. Suvremeni liberalni kapitalistički sustav podrazumijeva nejednakosti unutar države koja je potpala pod vlast vladajuće klase neupitnošću privatnog vlasništva. Europsko zajedničko tržište na taj način postalo je instrument daljnjeg širenja nejednakosti, a time i moći krupnih kapitalista koji zbog stalnog straha od konkurencije nastoje proširiti svoje prihode. Na taj način valja proučiti i politike razvojne pomoći unutar istog tržišta Europske unije odnosno prikazati na koji način sredstava uplaćena za međunarodnu razvojnu pomoć dugoročno utječu na formiranje politika zemlja-recipijentica i koriste zemljama-inicijatoricama u postizanju vanjskopolitičkih ciljeva.

Kontekstualizacija interesa

Nemoguće je ne primijetiti kako upravo Francuska i Njemačka danas unutar Europske unije zauzimaju dominantne pozicije u odnosu na ostale članice zbog svoje gospodarske snage i veličine. Kada kompariramo te dvije zemlje sa npr. Slovenijom ili Hrvatskom, teško je ignorirati evidentan nerazmjer moći i govoriti o jednakosti i apsolutnoj ravnopravnosti unutar Europske unije. Međutim u globalnom kontekstu, moć Francuske ili Njemačke nije više na razini koje su te zemlje imale u svojim najvećim imperijalnim historijskim momentima. Prema današnjim standardima, Francuska i Njemačka nisu ni površinski ni teritorijalno velike zemlje, pogotovo u komparaciji s primjerice zemljama BRICS-a. Nadalje, vojna moć Francuske i Njemačke ne može se ni približno mjeriti sa globalno dominantnom silom poput Sjedinjenih Američkih Država koja i dalje vodi po ulaganju u vojnu industriju. Francuski vojni međunarodni ugled je nepovratno kompromitiran porazom od nacističke Njemačke i slabijoj ulozi otpora u Drugom svjetskom ratu (koji je u omjeru na veličinu zemlje zanemariv naspram jugoslavenske narodno-oslobodilačke borbe), dok Njemačka nosi teret nacizma i devastirajućeg poraza koji je smanjio njemački teritorij, ali više od toga uništio njen međunarodni ugled kao zemlje odgovorne za uspon nacističke ideologije i strahote najkrvavijeg sukoba u povijesti. Stoga ove dvije zemlje ne mogu klasičnim sredstvima nametnuti svoj utjecaj na međunarodnoj političkoj sceni.

Pa ipak, utjecaj Francuske i Njemačke na međunarodna pitanja apsolutno postoji, pogotovo ukoliko iza sebe imaju pojačanje u obliku Europske unije odnosno njenih zemalja članica. Iako nisu u poziciji vojnom silom i prijetnjama usmjeriti razvoj događaja u međunarodnim odnosima na način kako to može SAD, Rusija ili Kina, snagom sofisticiranijih politika meke i pametne moći odnosno statusom i razvojnom pomoći, nameću svoj utjecaj i ostvaruju interes u suvremenom međunarodnom okruženju gdje novac, standard i prestiž igraju veliku ulogu. Riječima Hansa Morgenthaua, Georgea Kennana, Kennetha Waltza te Samuela Huntingtona, realizam nalaže da su države primorane na korištenje svih mogućih alata i resursa kako bi povećale svoju moć te na taj način osigurale vlastito postojanje. Prema tome, kao i sve druge države, Francuska i Njemačka nastoje povećati svoj utjecaj pozicioniranjem na međunarodnoj sceni pri čemu im je odličan alat Europska unija, a politike razvojne pomoći sredstvo dominacije. Europska unija, kao heterogena zajednica država služi kao svojevrsna nadogradnja sfere utjecaja i moći za Francusku i Njemačku kako na kontinentu, tako i globalno. Osnova teza ostaje da Francuska i Njemačka zadržavaju svoj elementarni interes, a to je povećanje moći zbog vlastite sigurnosti. Međutim, s obzirom na njihovo historijsko naslijeđe, globalnu promjenu odnosa moći, ali i promjenu same paradigme posjeda moći koja je danas još više

orijentirana na kapital, tehnološku izvrsnost i posjedovanje informacija, a manje na veličinu i broj, Francuska i Njemačka, svjesne svoje međunarodne pozicije, koriste drugačija sredstva za postizanje vanjskopolitičkih ciljeva.

S obzirom na navedeni interes za utjecajem i povećanjem moći, valja pokazati na koji način Francuska i Njemačka koriste Europsku uniju za ostvarivanje svojih ciljeva. Prije svega, veličina i gospodarska razvijenost omogućava dominantnu poziciju i ekonomsku prednost te dvije zemlje čak i nad starim članicama EU kao što su Italija ili Španjolska. Međutim, upravo su manje i mlađe zemlje socijalističkog naslijeđa ili nedovoljne ekonomske razvijenosti uvećale snagu Francuske i Njemačke unutar Europske unije. Nakon raspada socijalističkog poretka te prelaska na višestranačku demokraciju većina zemalja istočne Europe poput Poljske, Čehoslovačke, SR Slovenije, SR Hrvatske itd. su gotovo automatski i bez razmišljanja odabrale Europsku zajednicu kao svoj neupitni put prema svijetloj budućnosti (Boduszynski, 2010). Novoformirane stranke koje su ulazile u političku borbu u svojim programima su kao jedan od glavnih ciljeva imale ulazak u tada još uvijek EZ. Dapače, u Sloveniji je čak i Savez komunista već 23. listopada 1989. na tiskovnoj konferenciji predstavio svoj program za prve višestranačke izbore pod sloganom „Europa sada - za europsku kvalitetu života“ (slo: Evropa zdaj – za evropsko kakovost življenja) (Balažic, 2002: 563). Pod prizmom povratka u „europsku obitelj“, političke stranke država socijalističkog naslijeđa provodile su politike koje podrazumijevaju europske integracije kao nužan, neupitan i apsolutan cilj njihovih zemalja. Takav nekritički koncept nikada nije bio propitkivan u kontekstu da su zemlje socijalističkog naslijeđa već dio Europe sa svojim jedinstvenim doprinosom europskom razvitku te da apsolutna integracija s dojučerašnjim ideološkim neprijateljima nije nužno jedini put koji je ispravan. Valja napomenuti kako je ranih 1990-ih jedino SR Jugoslavija bila dovoljno politički spremna odbaciti integraciju sa Europskom unijom.

Prema tome, uzevši u obzir diskurs politika u kojem ulazak u Europsku zajednicu, odnosno nakon 1993. Europsku uniju, nema alternative te s obzirom na gospodarske izazove prelaska na kapitalizam i podrazvijenost gospodarstva, postsocijalističke države postale su veoma koristan objekt za manipulacije razvijenih zemalja zapadne Europe. Velika želja za ulaskom u Europsku zajednicu nakon raspada SSSR-a mogla je biti iskorištena za prodiranje kapitala Francuske i Njemačke na nova tržišta, s ciljem vlastitog povećanja profita, a pod prizmom razvojne pomoći. Također, podređeni gospodarski status omogućio je nametanje politika koje su razvijenim zemljama, prvenstveno Francuskoj i Njemačkoj u interesu. Takva situacija nije se promijenila ni u današnje vrijeme, skoro trideset godina nakon pada Željezne zavjese. Francuska i Njemačka zbog svoje veličine i gospodarske snage mogu nametnuti politički smjer kretanja čitave Europske unije. Također, iako je

Europski parlament stranački podijeljen kao i nacionalni parlamenti, činjenica je da dotične dvije zemlje imaju najviše glasova u toj instituciji. Francuska i Njemačka svojim autoritetom daleko više utječu na formiranje zajedničkih politika nego što to može Slovenija ili Hrvatska, ili bilo koje ostale članice Europske unije.

Za razumijevanje dugoročnih vanjskopolitičkih ciljeva Francuske i Njemačke ključno je promatrati kakve politike te dvije države provode na međunarodnom planu. S obzirom da obje države zagovaraju liberalizaciju europskog tržišta, za zaključiti je da im takve ekonomske politike definitivno idu u korist. Iniciranjem i provođenjem politika međunarodne razvojne pomoći potiču formiranje domicilnih politika država-recipientica. Na taj način Francuska i Njemačka koriste svoje gospodarske prednosti te širenjem kapitala na tržišta siromašnijih zemlja osiguravaju svoju vanjskopolitičku poziciju utjecajem na formiranje zajedničkih politika. Pitanje je u kojoj su mjeri europske zajedničke politike doista zajedničke, a koliko zapravo posljedica ekonomske pomoći i kapitala Francuske i Njemačke. Prema tome, korištenjem razvojne pomoći Francuska i Njemačka na određen način prisiljavaju ostatak Europske unije, posebice novopridošle i podrazvijene država-recipientice, da slijedi njihove inicijative na međunarodnom planu. Politike međunarodne razvojne pomoći unutar Europske unije očituju se kroz europske strukturne i investicijske fondove koji time postaju instrument širenja moći neto uplatiteljica u EU proračun. Stavljanje određenih financijskih sredstava na raspolaganje koje podrazvijene zemlje mogu koristiti kako bi doogle standard zapadnih zemalja Europske unije, izuzetno je privlačna prilika. Vlade država-recipientica spremno rade kompromise u vlastitim politikama te ustupaju pred zahtjevima zapadnih zemalja Europske unije i njihovog kapitala u cilju veće dostupnosti financijske potpore država-inicijatorica razvojne pomoći. Prema tome, europske strukturne i investicijske fondove za države s manjim BDP-om od prosjeka EU kao i pretpristupne fondove kao što su IPSA (*Instrument for Structural Policies for Pre-Accession*), PHARE (*Pologne-Hongrie: assistance à la restructuration économique*) i SAPHARD (*Special Accession Programme for Agriculture and Rural Development*) valja proučavati kao oblike međunarodne razvojne pomoći te ustanoviti interes vanjske politike država-inicijatorica.

Negativne efekte politike razvojne pomoći na države-recipientice nije lako detektirati, pogotovo jednokratno ili u kraćem razdoblju od par godina koliko obično programi pomoći traju. Dapače, opća međunarodna percepcija i svojevrсна dogma je kako je dužnost razvijenog svijeta pomagati nerazvijenom kako bi siromašnije zemlje doogle dovoljnu razinu održivosti vlastitog gospodarstva. Međutim, valja postaviti pitanja do koje mjere bi se isti razvitak tih zemalja dozvolio. Dojučerašnji primatelji pomoći vrlo lako mogu postati konkurencija čega su države-inicijatorice pomoći svjesne. Pomaganje nerazvijenim državama ideološki je bliže liberalnim

kozmpolitskim političkim opcijama, pogotovo u državama imperijalne prošlosti koje smatraju svojom obvezom pomagati bivše kolonije u vidu svojevrsnog otkupljenja za ranije izrabljivanje. Međutim, dodatan dokaz korištenja međunarodne razvojne pomoći kao sredstva postizanja vanjskopolitičkih ciljeva jest da je ona podjednako zagovarana od strane liberalnih, ali i konzervativnih politički struja država-inicijatorica što upućuje na zaključak kako države-inicijatorice moraju imati određenu korist od davanja razvojne pomoći. Gledano iz kuta teorije realizma, europske konzervativne desne političke struje ne bi pretjerano zagovarale politike koje nisu u eksplicitnom interesu njihovih država. Međunarodna razvojna pomoć obavezuje državu-recipienticu na određenu političku i ekonomsku dominaciju prema državi-inicijatorici jer će joj u suprotnom pomoć biti uskraćena. Prema tome, međunarodna razvojna pomoć pokazuje se kao izuzetno koristan alat za promicanje vlastitih međunarodnih interesa.

Na taj način vidljivo je kako se u međunarodnim odnosima mijenjaju instrumenti sile. Shvaćanje tokova moći nužno je za tumačenje društveno političkih odnosa i razumijevanje svijeta oko nas uopće. Iako interes država ostaje isti, suvremene metode dominacije kapitalom uvjetuju zemlje-recipientice pomoći da otvore tržišta i uvedu politički liberalizam koji garantira slobodno tržište. Ukoliko su liberalno uređene, države ne predstavljaju opasnost jer im je potreban kapital da bi se dalje razvijale. U tom momentu dolazi do izražaja moć razvojne pomoći. Države-inicijatorice politika razvojne pomoći uvjetuju promjene političkog sistema kako bi mogle dalje plasirati kapital u državama-recipienticama. Umjesto vojnim metodama, interes se ostvaruje kroz kupovinu vlasništva države-recipientice razvojne pomoći zbog veće platežne mogućnosti od strane kapitala država inicijatorica. Samim time vidljivo je kako „tvrda sila“ nije više najefikasniji instrument postizanja vanjskopolitičkih ciljeva (Nye, 2006: 18-21; Nye u Cooper, Heine i Thakur, 2013). Naime, politikama razvojne pomoći moguće je usmjeriti politiku ciljane države u željenom smjeru na puno perfidniji i elegantniji način. Unutarnja i vanjska politika države-recipientice kontrolira se razvojnom pomoći s obzirom da ekonomsko stanje uvjetuje državnu stabilnost. Francuska i Njemačka provode upravo takve politike koje održavaju njihovu neupitnu poziciju unutar Europske unije, a posljedično kroz prizmu Europske unije i njihovu poziciju u svijetu. Europske unija služi kako svojevrstan pojačivač veličine i snage Francuske i Njemačke u globalnim odnosima. Politikama međunarodne pomoći Francuska i Njemačka drže države-recipientice u podređenom položaju s obzirom da ostaju ovisne o donacijama i daljnjim programima pomoći. Iako se na prvi pogled ovakva situacija čini kao pozicija neke afričke države u kojoj vlada ovisi o stranoj pomoći kako bi prehranila stanovništvo, nedavno je isto bio slučaj i sa Republikom Hrvatskom koja se žestoko usprotivila smanjivanju europskih sredstava za novo programsko

razdoblje. Argument Hrvatske je bio jednak kako i argument vlade neke afričke zemlje „trećeg svijeta“, a to je da bez dodatnih sredstava koje Hrvatska dobiva kroz europske investicijske fondove, neće biti u poziciji završiti započete projekte čime će dosadašnja ulaganja propasti i rezultirati još gorim stanjem nego prije. Međunarodna potpora stvara ovisnost u zemlji koja je prima, a opet se ne razvija u dovoljnoj mjeri da bi konkurirala poduzećima i kapitalu država-inicijatorica. Vlade država-recipientica međunarodne pomoći stavljene su u pat poziciju razvojem uhodanog sistema od 1990-ih što zbog naslijeđa prethodnih vlada koje su prihvaćale programe razvojne pomoći, što zbog pritiska javnosti za poboljšanjem životnog standarda.

Međunarodno pozicioniranje Francuske i Njemačke kao država-inicijatorica politike razvojne pomoći

Za argumentaciju o postizanju vanjskopolitičkih ciljeva i dominacije Francuske i Njemačke izuzetno je važno primijetiti način funkcioniranja procesa implementacije projekata razvojne pomoći. Načelno, dvije su faze procesa dobivanja pomoći. U prvoj fazi zemlje-inicijatorice definiraju ciljeve, uvijete i slično te svojevrсни operativni program i kriterije odabira projekata za dobivanje potpore. Ovdje valja spomenuti kako je ista logika prisutna i u europskim fondovima koje koristi Republika Hrvatska i ostale neto recipientice razvojne pomoći. U prvoj fazi implementacije projekt se definira te ga država-recipientica provodi pod patronatom države koja pomoć donira odnosno rječnikom „projektnog managementa“ projekt se provodi u suradnji države-inicijatorice i države-recipientice. S obzirom da je država-inicijatorica propisala uvjete i da je donatorica pomoći, pitanje je u kojoj mjeri je termin suradnja ispravan naziv. To se pogotovo očituje u drugoj fazi implementacije odnosno samoj provedbi projekta. S obzirom da je u provedbi riječ o konkretnim aktivnostima poput izvođenja infrastrukturnih radova i/ili uvođenja određenih informatičkih programa i usluga, otvara se mnogo prostora kompanijama država-inicijatorica da ponude svoje usluge. S obzirom da zemlja donatorica definira uvjete prihvatljivosti gospodarskih subjekata sposobnih za izvođenje radova, postoji velika vjerojatnost pogodovanja u samim natječajima. Privatne kompanije koje su sposobne za izvođenje navedenih radova i vlade države-recipientice potpisuju ugovor o provođenju projekta te ga podnose na odobrenje. Ukoliko je ugovor odobren, uz moguće ispravke proračuna, ciljeva, svrha itd. projektu se odobravaju financijska sredstava te se kreće u provedbu. U ovakvom konceptu valja primijetiti kako su kompanije država-inicijatorica u favoriziranom

položaju jer je pretpostavka da su najsposobnije, ako ne i jedine koje ispunjavaju uvjete odabira gospodarskog subjekta izvođača radova propisanih od strane vlada zemlja koje pomoć doniraju. Također, izvođenje radova veže ostale tržišne momente međuovisnosti poput suradnje s domicilnim gospodarskim subjektima koji su primorani surađivati s izvođačem radova te prihvaćati tehničke uvjete projekta. Time se ponovno dugoročno projekt veže uz kompanije država-inicijatorica razvojne pomoći jer će infrastrukturu trebati održavati što ponovno implicira angažiranje njihovih usluga i proizvoda.

Dokaze teze o dominaciji u odnosu inicijator-recipient međunarodne razvojne pomoći moguće je potkrijepiti na primjeru implementacije programa potpore u Francuskoj, a pogotovu u Njemačkoj. Uspješnost Marshalovog plana u revitalizaciji Francuske i Njemačke pokazala je također koliko razvojna pomoć može utjecati i vezati razvoj njihovih politika za politike SAD-a. Savezna Republika Njemačka i Demokratska Republika Njemačka postale su poligon za ispunjavanje vanjskopolitičkih ciljeva s jedne strane SAD-a, a s druge SSSR-a. Poučene vlastitim iskustvom razvojne pomoći nakon Drugog svjetskog rata, Francuska i Njemačka su investirale i širile inozemnu pomoć širom svijeta s idejom da formiraju politike država-recipientica te ih veže uz vlastite vanjskopolitičke interese. Svjesnost o utjecaju razvojnih pomoći na formiranje politika država-recipientica ključan je moment promijene paradigme posjeda moći u suvremenim međunarodnim odnosima jer financiranje programa pomoći država-recipientica implicira određene protuusluge. Francuska i Njemačka su na taj način od država-recipientica postale države-inicijatorice razvojne pomoći s ciljem povećanja utjecaja u međunarodnim odnosima. Tragom navedenog, valja primijetiti intenzivirani njemački fokus na Afriku. Krajem 2016. godine Federalno ministarstvo za gospodarsku suradnju i razvoj predstavilo je „Marshallov plan za Afriku“. Dodatno, Njemačka je tokom predsjedanja G20 2017. godine pokrenula inicijativu „Compact with Africa“ s ciljem poticanja privatnih ulaganja u Afriku i privedene potpore afričkim zemljama koje provode reforme dobrog upravljanja (Germany's G20 Presidency, 2016). Iako je „Marshallov plan za Afriku“ njemačka inicijativa pod pokroviteljstvom inicijative G20 „Compact for Africa“, znakovito je uočiti da su u svibnju 2018. godine njemački savezni ministar za gospodarsku suradnju Gerd Müller i francuski državni tajnik Ministarstva za Europu i vanjske poslove Jean-Baptiste Lemoine predstavili zajednički pristup gospodarskim odnosima između EU-a i Afrike nakon 2020. koji predviđa ambiciozno gospodarsko partnerstvo između EU i Afrike (Deutschland.de, 2019). Francuska i Njemačka na taj način zajednički implementiraju razvojnu pomoć afričkim zemljama koje pokazuju otvorenost za provedbu reformi. Fokus na Afriku potvrđen je u koalicijskom sporazumu vlade za mandatno razdoblje od 2017. do 2021. godine (Donor Tracker, 2019).

Iako su se i druge postkolonijalne države odlučile na implementaciju razvojne pomoći u Afriku, pa stoga francuski i njemački slučajevi nisu izolirani, znakovito je detektirati kako bivše imperijalne sile koje su Afriku dovele u današnje stanje te protiv kojih su se afrički narodi decenijama ako ne i stoljećima borili za slobodu od kolonijalne vlasti, ulažu upravo u iste zemlje kojima su bili kolonijalni gospodari, ovoga puta pod prizmom povećanja gospodarskog rasta i političke stabilizacije što je uostalom bio slučaj i ranije. Također valja primijetiti kako je strategija nazvana “Marshallov plan za Afriku”, svakako temeljem vlastitih iskustava zemalja primateljica razvojne pomoći koje su sada zadužene za provedbu i implementaciju (De Marco, 2018). Analizirajući kontekst na koji način Francuska i Njemačka kao države-inicijatorice razvojne pomoći dobivaju korist od Marshallovog plana za Afriku podaci su sljedeći. Među 20 najbrže rastućih ekonomija po BDP-u svijetu na afričke države otpada gotovo polovica (Federal Ministry for Economic Cooperation and Development, 2017). Međutim, najveći potencijal Afrike leži u prirodnom prirastu stanovništva, onome u čemu je Europa generalno u katastrofalnom položaju. Procjena je da će do 2035. Afrika imati najveću populaciju radne snage na planeti. Prema tome, nije iznenađujuće kako su Francuska i Njemačka na vrijeme prepoznale potencijal afričkog kontinenta i poredanosti koje nosi neokolonijalizam. Putem razvojne pomoći odnosno Marshallovim planom za Afriku kojim se nastoji obuhvatiti većinu afričkih zemalja zajedno s 27 afričkih država s kojima već postoji suradnja putem bilateralnih programa s Afričkom unijom, Francuska i Njemačka se pozicioniraju i globalno prepoznaju kao značajni afrički donatori i kreditori čime vežu financije afričkih država uz svoje političke međunarodne interese. Također, Francuska i Njemačka otvaraju put širenju vlastitih korporacija na afrički kontinent čime dugoročno osiguravaju tržišnu dominaciju i prisutnost u tom dijelu svijeta. Afrički potencijal razvoja time uvelike ovisi o francuskom i njemačkom kapitalu.

Naravno, ovdje valja naglasiti kako se francuska i njemačka razvojna pomoć izuzev Afrike, distribuira i drugim zemalja diljem svijeta kroz spomenute programe bilateralnih odnosa čime te dvije zemlje šire svoj međunarodni ugled i utjecaj (De Marco, 2018). Kao odgovor na migrantsku krizu, Francuska i Njemačka razvijaju strategiju borbe protiv uzroka migracija s naglaskom na Bliski istok i ratom zahvaćena područja, ali i na zemlje Zapadnog Balkana, Moldaviju i Ukrajinu (Ibid.). Argumentaciju o strukturnim i investicijskim fondovima kao obliku razvojne pomoći država neto uplatiteljica u europski proračun također valja spomenuti pa na taj način Francuska i Njemačka zapravo financijski doniraju većinu zemalja Europe. U ovom slučaju interesantno je kako je riječ o državama za koje bi mogle predstavljati opasnost i sigurnosnu prijetnju regionalnoj stabilnosti. Nestabilnost u jednoj od država veoma se lako prelijeva na drugu pa je izgledno da se čitava regija uskoro nađe u nezavidnoj poziciji. Kako je riječ o europskim državama, Francuska i Njemačka se

zasigurno smatraju ugroženima. Iz ovoga se može zaključiti kako se razvojna pomoć koristi i kao sredstvo odnosno alat pacificiranja čime se potvrđuje njena učinkovitost. S obzirom da sve navedene europske države-recipientice razvojne pomoći nastoje ući u Europsku uniju i maksimalno se približiti zapadnim integracijama, politika razvojne pomoći ostvaruje svoju ulogu kao sredstvo postizanja francuskih i njemačkih vanjskopolitičkih ciljeva, a to su stabilnost u Europi i politička suglasnost podrazvijenih te nerijetko nestabilnih država. Stabilizacijski uvjeti koje propisuju najmoćnije države Europske unije, vlade države-recipientice dužne su poštivati ukoliko želi dobiti pomoć. Francuska i Njemačka time provode politike razvojne pomoći kao primamljiv mamac podrazvijenim državama čime stabiliziraju političku situaciju država-recipientica pomoći i usmjeravaju ih u željenom smjeru svoje vanjske politike.

Suvremeni instrumenti moći su informacije, kapital, tehnologija, ali i razvojna pomoć. Države-inicijatorice politika potpore pozicioniraju se kao donatorice čime u međunarodnim odnosima stječu ugled i utjecaj, a zapravo upravljaju mrežom informacija, tehnologije i kapitalističke međuovisnosti koje su stvorile. Kao što je navedeno, većina sredstava uplaćenih za razvojnu pomoć od strane država donatora vraća se u kompanije istih država kroz provedbu projekata i izvođenje radova. Uvjeti natječaja namješteni su na način da ih jedino mogu dobiti unaprijed odabrane firme, najčešće firme iz država donatorica pomoći. Prema tome, razvojna pomoć ne pomaže u tolikoj mjeri koliko bi trebala državi-recipientici, već dobrim dijelom državi-inicijatorici što se najbolje vidi u stupnju razvoja između bogatog i siromašnog svijeta ovisnog o donacijama. Razvojna pomoć služi jačim državama kao centrima moći za daljnje širenje mreže njihovih interesa. Osnovica dokazivanja ovakvog pristupa je nejednakost koja se s vremenom ne smanjuje već produbljuje stvaranjem mreža kapitala i interesa u kojima dugoročno veći interes i korist imaju države davateljice pomoći kao centri mreža moći. Ekonomski jaz između s jedne strane Francuske i Njemačke te novopridošlih zemlja članica ukazuje na odnos podređene periferije i dominantnog centra unutar Europske unije koja bi trebala biti ostvarenje jednakosti. Takva politička formacija upućuje na koncept carstva razrađen kod Fernanda Braudela i Immanuela Wallersteina (Braudel, 1995; Wallerstein, 2004). Gospodarske razlike generiraju i političke aspekte moći pa tako Europska unija postaje instrument kroz kojeg Francuska i Njemačka kao stožerne i najmoćnije članice zapravo povećavaju svoju veličinu i globalnu moć.

Literatura

- Balažić, Milan: 2002. Evropa zdaj. *Teorija in Praksa* 39(4)
- Bhagwati, Jagdish: 1958. Immiserizing Growth: A Geometrical Note, *Review of Economic Studies* (25)
- Boduszynski, Mieczyslaw P.: 2010. *Regime Change in the Yugoslav Successor States: Divergent Paths toward a New Europe*, Baltimore: The Johns Hopkins University Press
- Braudel, Ferdinand: 1995. *A History of Civilizations*, London: Penguin Books
- De Marco, Nick: 2018. *Where Does German Foreign Aid Go?*, Seattle: The Borgen Project, Borgen Magazine, vidi: <https://www.borgenmagazine.com/german-foreign-aid/>; pristup: 13. ožujka 2021.
- Donor Tracker: 2019. *Germany*, Berlin: Seek Development, vidi: <https://donor-tracker.org/country/germany> ; pristup: 27. travnja 2022.
- Đajić, Slobodan; Lahiri, Sajal; Raimondos, Pascalis: 2004. Logic of Aid in an Intertemporal Setting, *Review of International Economics* 12
- Eurodad – European Network on Debt and Development: 2019. vidi: European Network on Debt and Development: <https://eurodad.org/> ; pristup: 19. svibnja 2022.
- Federal Ministry for Economic Cooperation and Development: 2018. *BMZ Budget* Bonn: Federal Ministry for Economic Cooperation and Development, vidi: <http://www.bmz.de/en/ministry/InDetail/budget/index.html> ; pristup: 23. kolovoza 2021.
- Federal Ministry for Economic Cooperation and Development: 2017. *Africa and Europe – A New Partnership for development, peace and a better future - Cornerstones of a Marshall Plan with Africa*, Berlin: Federal Ministry for Economic Cooperation and Development, vidi: https://www.bmz.de/en/publications/type_of_publication/information_flyer/information_brochures/Materialie270_africa_marshallplan.pdf , pristup: 15. listopada 2021.
- Germany's G20 Presidency: 2016. *The G20 Compact with Africa (CwA)* Hamburg, The Government of Federal Republic of Germany, vidi: <https://www.compactwithafrica.org/content/compactwithafrica/home.html>; pristup: 19. svibnja 2022.
- Hühne, Philipp; Meyer, Birgit; Nunnenkamp, Peter: 2014. Who Benefits from Aid for Trade? Comparing the Effects on Recipient versus Donor Exports, *Journal of Development Studies* 50(9)

- Johnson, Harry G.: 1955. Economic Expansion and International Trade, *Manchester School* (23)
- Jović, Dejan: Uvod u Marksističke teorije međunarodnih odnosa u Dejan Jović (ur.): 2018. *Marksističke teorije međunarodnih odnosa*, Zagreb: Političke analize
- Kahn, Richard F.: 1984. *The Making of Keynes' General Theory*, New York: Cambridge University Press
- Kennan, George: 1947. The Sources of Soviet Conduct, *Foreign Affairs* 25(4)
- Keynes, John Maynard: 1949. *The German Transfer Problem, Readings in the Theory of International Trade*, Philadelphia: Blakiston Company
- Loučã, Francisco: 1999. The Rehabilitation of Kondratiev and of Kondratiev Studies: Nikolai Kondratiev and the Early Consensus and Dissensions about History and Statistics, *History of Political Economy*, 31(1)
- McLellan, David: 2000. *Karl Marx: Selected Writings*, Oxford: Oxford University Press
- Martínez-Zarzoso, Inmaculada; Nowak-Lehmann, Felicitas; Klasen, Stephan: 2010. The Economic Benefits of giving Aid in terms of Donors' Exports, *Proceedings of the German Development Economics Conference, Hannover*
- Marx, Karl; Engels, Friedrich: 1998. *Komunistički manifest* Zagreb: Arkzin
- Marx, Karl: 2018. *A Contribution to the Critique of Political Economy*, London: Forgotten Books
- Morgenthau, Hans J.: 1962. A Political Theory of Foreign Aid, *American Political Science Review*, 56(2)
- Morgenthau, Hans J.: 1978. *Politics Among Nations: The Struggle for Power and Peace, 6 Principles of Political Realism*, 5th Edition, New York: Alfred A. Knopf
- Nye, Joseph S.: 2006. *Soft Power: The Means To Success In World Politics*, New York: Public Affairs
- Nye, Joseph S.: Hard, Soft, and Smart Power u Cooper, Andrew F.; Heine, Jorge; Thakur, Ramesh: 2013. *The Oxford Handbook of Modern Diplomacy*, Oxford handbooks online
- Patinkin, Don: 1976. Keynes and Econometrics: On the Interaction between the Macroeconomic Revolutions of the Interwar Period, *Econometrica* 44(6)
- Rodrik, Dari; Rosenzweig, Mark: 2010. *Handbook of Development Economics*, Oxford: Elsevier (5)
- Sitton, John F. (ur.): 2017. *Marx Today: Selected Works and Recent Debates*, London: Palgrave Macmillan

Tooze, Roger; Strange, Susan: 2000. Academic International Relations and the Study of International Political Economy, *New Political Economy* 5(2)

Wallerstein, Immanuel: 2004. *World-Systems Analysis: An Introduction*, London: Duke University Press

Waltz, Kenneth: 1979. *Theory of International Politics*, Reading, Massachusetts: Addison-Wesley Publishing Company.

Vladimir HUNJAK ŠTULA

DEVELOPMENT AID BENEFITS FOR DONOR COUNTRIES

Abstract: The article is based on the doctoral dissertation: “International Development Aid as an Instrument for Achieving the Foreign Policy Objectives of France and Germany”. The main hypothesis of this article is that development aid is being used as an instrument for achieving foreign policy objectives and that it is, in this sense, primarily beneficial for donor countries. The article analyses the developmental inequality in the modern global capitalist order and the impact of corporations and development aid on the maintenance of such a system. The article focuses on two main EU member states: the Republic of France and the Federal Republic of Germany. By shifting the paradigm from the one in which less developed countries benefit the most from development aid policies to the one in which, in the long run, the countries that initiate these policies benefit the most, the article shows that larger and politically and economically more powerful countries use development aid policies to promote their own interests and achieve their foreign policy goals.

Keywords: development aid, donor countries, initiator countries, recipient countries, foreign policy goals, growth, inequality, power, France, Germany.